

THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER
NAVY SEAL SNIPER HEAD INSTRUCTOR
BRANDON WEBB

THE RED CIRCLE

MY LIFE IN THE
NAVY SEAL SNIPER CORPS
AND HOW I TRAINED
AMERICA'S DEADLIEST MARKSMEN

FOREWORD BY MARCUS LUTTRELL

Három gyermekemnek

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Minden esemény igaz ebben a könyvben és a legjobb emlékezetem szerint leírt; azonban néhány részlet meg lett változtatva. Történelmi személyek (pl. Bob Harward tengernagy, George W. Bush elnök, Hamid Karzai), közeli barátok és elesett bajtársak kivételével a nevek többségét megváltoztattam; néhány esetben csak a keresztnévét adtam meg olyan barátoknak, akik még aktív szolgálati állományban vannak. Néhány időpont, hely és bizonyos műveletek részletei módosítva lettek; és mindenkor igyekeztem kerülni módszerek és kényes feladatokkal kapcsolatos egyéb információk közzétételét.

ELŐSZÓ

Először akkor találkoztam Brandon Webb-bel, amikor tanuló voltam a Hadi-tengerészeti Különleges Hadviselési Mesterlövész Tanfolyamon.

A mesterlövész iskola volt az egyik legkeményebb dolog, amit valaha csináltam, bizonyos tekintetben nehezebb még a BUD/S¹-ként ismert hírhedt megpróbáltatásnál is, melyen minden SEAL átmegy. A mesterlövész tanfolyam egy cserkelő fázissal kezdődik, ami a lopakodásról és rejtésről szól, kiképezve bennünket, hogy precízen centimétereket és métereket kússzunk észrevétlenül az ellenség által tartott területen. Őszintének kell lennem: ez nem volt könnyű számomra. A lövészet rész természetesen jött. A cserkelő rész nem. Jó nagydarab srác vagyok, és megpróbálni kristályvirágnak vagy manzanita bokornak tettetni magam a száznál is több centis texasi helyett... nem jött össze. Nem tudom, hogyan mentem volna át, ha nem Brandon lett volna az oktatóm.

Brandon és kerete hihetetlenül kemény volt velünk. Eltökélték, hogy a legjobb különleges műveleti erővé tesznek minket a témakörben, és el kell ismernem: ebben sikerrel jártak. Mint azt a könyvemben mondom, Brandon normái olyan magasak voltak, hogy egy apacs felderítőnek is elállt volna tőlük a lélegzete. Ez nem csak az életünk megnehezítése volt. Brandon túlteljesítette

¹ Basic Underwater Demolition/SEAL – Alap Víz Alatti Romboló/SEAL

a kötelességét. A tanórák után időt szakított rá, hogy válaszoljon kérdésekre és dolgozzon minden tanulóval; mentorált engem, megtett mindent, ami kellett, hogy biztosan tudjam a dolgomat.

Életem egyik legbüszkébb eredménye volt a mesterlövész iskola elvégzése.

A mesterlövész iskolából szinte egyből Afganisztánba mentem. Nem túl sok hónappal azután, hogy Brandon szárnyai alatt voltam, a tornyosuló Hindukus-hegységben találtam magam, a Himalája egyik hegyláncán, az afgán-pakisztáni határtól nem messze 2005. június 29-én. A felderítő csapatomból mindenki más elesett, köztük Morgan tesóm legjobb barátja, Matt „Axe” Axelson – mindet ugyanaz a kétszáz tálib harcos ölte meg, akik most mindent megtettek, hogy engem is megöljenek. Ha nem lett volna Brandon türelme, odafigyelése és szaktudása a mesterlövész tanfolyamon nem sokkal korábban, ezt megígérhetem: az afgán hegyoldalon hagytam volna fehéredni ezeket a texasi csontokat.

A történetem, a Vörös Szárnyak hadművelet története és a bátor embereké, akik életüket adták a Murphy-gerinci csatában, a *Lone Survivor* című könyv oldalain van megénekelve. Brandon története ezeken az oldalakon van megénekelve, amiket a kezemben tartasz. És már ideje volt. A kiképzése megmentette az életemet akkor, mint ahogy évekkel később ismét, egy nagyon más környezetben, házról-házra harcolva Irak meleg, fülledt utcáin.

És tudom, hogy nem én vagyok az egyetlen. Sokan vannak, olyan emberek, akiknek sosem fogod hallani a nevét, akik Brandon és a hozzá hasonlók erőfeszítései, szaktudása és elkötelezettsége miatt vannak ma életben. Amit most készülsz olvasni, az nem csak egy haditengerészeti SEAL mesterlövész keletkezésének története, hanem egy olyan srác története, aki aztán elit különleges műveleti harcosok *százainak* életét segítette formálni.

Nagy megtiszteltetés volt a harctéren és azon kívül szolgálni az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL csapatainak és az Egyesült Államok Különleges Műveleti Parancsnokságának tagjaival. Brandonnal mindketten sok remek barátot veszítettünk az évek során, és vigasztaló a tudat, hogy azoknak a nagyszerű harcosoknak az emléke tovább fog élni a történetekben, melyeket

megosztunk veled. Azt remélem, hogy ugyanolyan jól fogod ismerni őket, mint ahogy mi, és hogy továbbadod a hősiességük történeteit, hogy soha ne felejtsük el a legnagyobb áldozatot, amit meghoztak a szabadságért, melynek ma örvendünk.

Brandoné remek történet, és az élő bizonyíték, hogy elérhetsz bármit, amit a fejedbe veszel. Megtiszteltetés bevezetni az emlékiratát.

Soha ne add fel.

*Marcus Luttrell, nyugállományú SEAL
és a Lone Survivor bestseller szerzője*

BEVEZETÉS

Négyen – Cassidy, Osman, Brad meg én – kimentünk hajnal előtt, hogy eljárőrözzünk egy helyre, ahol egy C-130-as csatarepülő tüzet nyitott néhány harcosra az előző éjjel, megnézni, találunk-e holttesteket. Elértük a koordinátát, amit csak pillanatokkal azelőtt kaptunk meg, hogy a szürkület alig kivehető árnyai a napkelte pasztellszíneibe szilárdultak. Mielőtt komoly kutatást végezhetünk volna, hangokat hallottunk néhány fejünk fölött lévő közeli barlangból. Mind a négyen azonnal földre vetődünk és vártunk. Miközben figyeltünk, ellenséges harcosok csoportja kezdett özönlenni az egyik barlangból – legalább húszan, és mind felfegyverkezve.

Ha ez filmen történt volna, mind csak talpra ugrunk és szétlőjük ezeket a tagokat, de a való életben nem így megy ez. Legalább ötszörös túlerőben voltak és géppuskákkal nem igazán voltunk felfegyverkezve. Ez nem az OK Corral² volt, és ha talpra ugrottunk volna, rövid úton leszedtek volna mindnyájunkat.

Nem lehetett rejtőzni sem, amíg elmennek: ezek a fickók felénk tartottak. Légicsapást kellett hívnunk, és gyorsan.

Volt egy B-52-es a közelben; Brad elérte a rádión. Az én dolgom volt, hogy megadjam neki a koordinátát – de volt egy kis bökkenő. Annak biztosítá-

² Legendás vadnyugati párbaj helyszíne az arizonai Tombstone-ban.

sára, hogy a B-52-esen lévő csapat a másikkra szórja le a tűzijátékát és ne ránk, a pontos koordináta megadása volt az egyetlen megoldás. Ezt általában GPS-szel összecepatolt nagy teljesítményű lézeres távmérővel csináltuk volna, hogy amikor beméri a célt, ne csak a távolságot adja meg, hanem a cél GPS koordinátáját is, amit aztán továbbíthatunk azoknak, akiket légi támogatásként hívunk. Ezek a bombázók rendkívül pontosak a fegyverzetükkel, mint függőleges mesterlövészek az égen.

Csak egy egyszerű tizenkét órás feladatot terveztünk és nem volt nálunk az összes szokásos felszerelés. Általában egy teljes felderítő feladathoz legalább egy jó mesterlövész puska lett volna nálam. Még rendes távmérőnk sem volt.

Kiképzés, kiképzés. SEAL mesterlövészként tanultam távbecslést az összes szokásos eszköz nélkül, csak az öt érzékszervemet és az ösztönömet használva, de rendszerint egy 10 grammos golyót lőttem ki egy puska csövéből. Ebben az esetben egy 450 kilogrammos „golyót” lőttünk ki egy 125 tonnás repülőgépről, mely 6000 méterrel fölöttünk repült a hangsebesség közelében, egy olyan célra, mely 500 méterre sem volt onnan, ahol ültünk – és jól kellett csinálnom.

Távbecslés. Ez megint olyasmi, amivel foglalkoztunk a mesterlövész iskolában: Képzeld el egy ismerős távolságot, mondjuk egy futballpályát. *Az egy futballpálya, két futballpálya, három futballpálya...* de ez rizikós lehet, amikor nem vízszintes terepen vagy. Itt egy átszegdelt, sziklás emelkedőre kellett felnéznem. És a hajnali fény trükközhet a távolságokkal.

Az a huszonvalahány al-Kaidás, vagy tálib, vagy fene tudja, ki, egyenesen az állásunk felé ereszkedett a lejtőn. Még nem láttak minket, de ez csak másodpercek kérdése volt. Ha ezt akarjuk csinálni, akkor *most* kell.

– Brandon! – sziszegte Cassidy. – Kentucky saccolással kell megoldanod ezt a vetést!

A „Kentucky saccolás” egy kifejezés, mely lényegében azt jelenti: *Rögtönözz. Próbálj meg mindent, ami tőled telik.* Megadtam Cassidynek egy irányszöveget, ami becslésem szerint 100 méterrel a csoporton túl volt. Ha tévedek,

jobb hosszúra saccolni, mint rövide, ha meg halálpontos vagyok, a 100 méterrel mögém vetés legalább nyer nekünk néhány másodpercet, hogy helyesbítsünk és másodszor vessünk.

Az ellenséges csoport olyan közel volt már, hogy nem várhattunk tovább. Rejtve voltunk, de nem fedezékben; vagyis nem láthattak meg minket könnyen, de amint tudják, hol vagyunk, a rejtésünk nem fog védelmet nyújtani az érkező tűz ellen. Gyorsan fedezékbe vonultunk – és ekkor vettek észre minket. Néhány riasztó kiáltás hallatszott, aztán kézfegyverek tüze.

Nincs semmi olyan felvillanyozó, mint a fejed fölött elsütött öntöltő fegyver határozott döreje és csattanása. A dőrej magának a lövésnek a hangja, a csattanás meg a hanghatárt átlépő golyó, ahogy elfütyül melletted.

Viszonoztuk a tüzet. Célba vettem egy fekete fejfedőt viselő fickót, leszedtem. Gyorsan újra céloztam és leszedtem egy másodikat, ez a hagyományos afgán kerek gyapjúsapkát hordta. Célba vettem egy harmadikat – aztán felpillantottam és kondenzcsíkokat láttam az égen. A B-52-es olyan magasan repült, hogy láthatatlan volt számunkra, de pontosan tudtam, mi történt odafent: vetették az első bombát.

Amikor ilyen közel vagy egy nagy robbanáshoz, az megrázza a mellkasüreget. Biztos akarsz lenni benne, hogy a szád nyitva van, és így a zárt ütődés nem szakítja szét a tüdődet. Brad vette az adást: másodpercekre voltunk a becsapódástól. Kinyitottuk a szánkat, elvetődtünk és gurultunk.

Az Egyesített Közvetlen Támadó Lőszer (JDAM³) egy nagy bomba és rendkívül pontos. Amikor az első JDAM becsapódott, megrázta a hegyet a lábunk alatt, kődarabokat repítve mindenfelé.

Gyorsan megfordultam és felpillantottam az emelkedőre, hogy értékeljem a csapást. Tökéletes – kábé 100 méterrel a cél mögött. Ismét gurultam, helyesbítve a számokat a fejemben, majd gyorsan odakiáltottam az új koordinátát Cassidynek, aki megadta azt Bradnek, hogy továbbítsa a madárnak. Az ilyen pillanatokban az érzékszerveid hiperpontos üzemmódban járnak és a másodpercek perceké, órákká nyúlnak, különálló pillanatfelvételek időtlen soroza-

³ Joint Direct Attack Munition

tává. A légzésemre összpontosítottam, lassúra és megfontoltra fogva, érezve a robbanóanyag erős szagával keveredett hűvös reggeli levegőt a tüdőmmel kacérkodni. Tudtam, hogy a számaim pontosak voltak és hogy az emberek, akik lőttek ránk, hogy megöljenek bennünket, másodperceken belül halottak lesznek. Egy rövid pillanatra nyugodt voltam. És aztán váratlan hang hasított a furcsa csendbe: gyereksírás.

Összeszorult a gyomrom. Egy öthetes kisfiam volt otthon, akit még nem is tartottam a karomban; remélhetőleg túléltem ezt a háborút, hogy szemtől-szembe találkozjak vele. Fent azon a hegyoldalon valakinek volt egy babája, akit soha többé nem fognak látni vagy kézbe venni.

Tudtam, hogy ezek az emberek úgy döntöttek, kihozzák a családjukat ide, ebbe az isten háta mögötti erődbe, veszélybe sodorva őket. Hallottam, hogy néha még szándékosan is tették ezt, a saját gyerekeiket, a húsukat-vérüket használva élő pajzsként, hogy megelőzzék a támadásunkat. *Az ő döntésük volt* – mondtam magamban –, *nem a miénk*. De soha nem fogom elfelejteni azt a gyereksírást.

Kinyitottuk a szánkat, lebuktunk és gurultunk. A második vetés elkapta mindet.

* * *

Az elkövetkező oldalak ritka betekintést nyújtanak a világ legnehezebb, legelitebb mesterlövész kiképzésébe és a jellemvonásokba, melyekre szükség van egy sikeres avatott előállításához: a mesterlövész képes leállítani egy másik ember szívverését habozás nélkül másfél kilométeres távolságból.

Ezeket a közléseket és leírásokat olvasni talán olyan, mint jelentéseket egy idegen bolygóról. Kegyetlen viszonyok, rendkívüli nyomás és gyors döntés egyedülálló léte ez. Soha nem kérdőjeleztem meg utólag a terepen hozott döntéseket; a harcban nincs helye az utólagos éleslátásnak, és a SEAL mesterlövész nem engedheti meg, hogy átadja magát a bizonytalanság vagy ambivalencia luxusának.

Ez nem azt jelenti, hogy mi, akik ebben a szokatlan világban élünk, levetjük vagy elveszítjük a kapcsolatot az emberiségünkkel. Éppen ellenkező a helyzet. Bizonyos tekintetben a törtmásodperces, élet-halál következményes döntések szálkeresztjében élve *jobban* felismered az emberi törékenység legigazabb, leghatározottabb realitását és az élet értékességét. Továbbá szembesít a hülyeségre és érzéketlenségre való legmélyebb potenciálunkkal és ezeknek a gyarlóságoknak a következményeivel.

Tisztában vagyok vele, hogy azok az emberek, akiket aznap megöltünk az afganisztáni hegyekben, minden és bármilyen eszközt bevetettek volna, hogy megöljenek engem, a családomat és a barátaimat pillanatnyi habozás nélkül. De az őszinteség kedvéért, láttam hasonló fanatikus viselkedéseket a saját amerikai kultúránkban és még a katonaságunk legmagasabb szintjein is. A háborúban semmi sem egyszerű, és rengeteg szélsőséges van minden oldalon.

Ezek az oldalak feljegyzik a rendkívüli váltást is, melyre sor került az elmúlt évtized folyamán a katonai stratégia alapvető természetében. A 2000. októberi támadás a USS *Cole* ellen az Ádeni-öbölben volt az az esemény, mely ezt a radikális váltást jelezte: egy irányított rakétás rombolót a közel 300 tengerészből álló legénységével és több mint egymilliárd dolláros árával együtt megbénított és majdnem elsüllyesztett két ember egy kis motorcsónakban. Tizenhét amerikai haditengerész halt meg és további harminckilenc megsérült.

Beléptük az aszimmetrikus hadviselés korába.

Benne voltam abban a különítményben, amit kijelöltek a USS *Cole* őrzésére közvetlenül a támadás után és nem sokkal később részt vettem a Haditengerészeti Különleges Hadviselés és háborús szerepének teljes átalakításában.

A huszadik század végén a harci szemléletünket még mindig a hidegháború és a múltunk nagy szárazföldi háborúi formálták. Még a Sivatagi Vihar idején is úgy vívtunk háborút, hogy jókora szárazföldi erőket küldtünk ki, hogy gördüljenek át a sivatagon. Abban a világban a Különleges Hadviselés volt a zabigyerek, alkalmanként előhívva szokatlan feladatokra, de főleg a hagyományos erőink támogatására.

Ez a kép most teljesen a feje tetejére állt. A 9/11-es események óta át-szervezetünk a hagyományos erőinket – atom-tengeralattjárókat, repülőgép-hordozókat, rombolókat, az összes komoly eszközünket – az olyan kislegrészek támogatására, mint amelyet azon a napon a barlangokba vittünk Afganisztánban. A különleges esetekre tartogatott kellékből hirtelen a katonai stratégia élcsapata lettünk.

2009 áprilisában mind megigézetten néztük a CNN-en, amikor egy haditengerészeti SEAL mesterlövészcsapat leadott három lövést egy időben, azonnal kivégezve a három kalózt, akik elraboltak egy amerikai hajóskapitányt a szomáli partok előtt. A mozgósításuk pillanatától kevesebb, mint tíz óráig tartott annak a mesterlövészcsapatnak elindulni, megkerülni a fél világot, teljes cuccal ejtőernyőzni 3600 méterről a sötétségben és az Indiai-óceán mély vizeibe csobbanni, találkozni a várakozó amerikai haditengerészeti erővel, és végrehajtani a feladatát, elejétől a végéig.

Egykori haditengerészeti SEAL mesterlövészként, mesterlövész oktatóként és végül az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL mesterlövész tanfolyamának vezetőjeként (ezt iskolaigazgatónak nevezik) pontosan tudom, milyen volt az a tíz óra – meg az utolsó néhány másodperc a tökéletesen koordinált lövések előtt. A huszonegyedik századi mesterlövész ki van képezve, hogy számításba vegyen olyan figyelmet igénylő változókat, mint a szél, a környezeti hőmérséklet, a légnyomás, a földrajzi szélességi fok, a lövedék kezdősebessége, vagy akár a Föld forgása által okozott eltérülés, ami Coriolis-erőként ismert. Ilyen nagy távolságból tüzelve, mivel oly sok múlik az első lövés pontosságán, kritikus figyelembe venni minden környezeti és ballisztikai tényezőt. Az ujjuk egy centiméteres elmozdítása előtti pillanatban, mely mozdulat véget vetett aztán három életnek és megmentett egy negyediket, az agyuk számítások tucatjait vett át.

Két évvel később ámulatba esett a világ, amikor értesültünk, hogy egy haditengerészeti SEAL csapat behatolt egy ártatlannak látszó külvárosi épületegyüttesbe Pakisztánban és pillanatok alatt semlegesítette azt a férfit, aki Amerika első számú közellensége volt csaknem egy évtizede. Oszama bin Laden

megölése, mint ahogy Phillips kapitány kimentése a szomáliai partok előtt, azt jelezte a világnak, hogy valami alapvetően megváltozott abban, ahogy háborút vívunk és fenntartjuk a békét.

Apáink és az ő apáik háborúiban a döntő győzelmeket harckocsi zászlóaljok és elsöprő légi támogatás nyerte meg. Az öngyilkos robbantók, a decentralizált terrorizmus és a zabolátlanul adaptív kalózkodás mai világában nemzetek szerencséje és jóléte egyre inkább a haditengerészeti SEAL mesterlövészekhez hasonló egyéni harcosok kezeiben, reflexeiben és képességeiben rejlik.

Nem meglepő módon a közvélemény hirtelen többet akar tudni a különleges műveletek hagyományosan titkos világáról, és joggal. Remélem, a saját történetem tanulságos ablakot fog nyitni erre a láthatatlan világra.

EGY

BEAVATÁSI RÍTUS

Minden kultúrának megvan a maga beavatási rítusa.

Az amerikai őslakó ifjak napokra bevették magukat a vadonba látomást keresni azzal a céllal, hogy útmutatást kapjanak egy állati szellemtől, vagyis totemtől egy böjttel előidézett álom révén. Az ausztrál bennszülötteknél ez volt a vándorlás; fiatal férfiak járták a vadont akár fél évig is, hogy kövessék az őseik által választott ceremoniális csapásokat, vagyis álomösvényeket. A tizenkilenc-huszonöt éves mormon fiúkat világgá küldték két évre, hogy főállású missziós munkát végezzenek.

Számomra ez rövidebb és egyszerűbb volt. Az én beavatási rítusom akkor jött, amikor az apám kidobott egy hajóból a Csendes-óceán közepén néhány héttel a tizenhatodik születésnapom után. Meg kellett találnom a saját utamat haza az óceáni vadonból, és ez olyan útnak bizonyult, mely végül a világ legelittebb mesterlövész alakulatához vezetett.

Nem tudom, hogy ezt álomösvénynek nevezned-e, de az elmondható, hogy az őseim által választott csapás volt, legalábbis egy értelemben: az apá-

mat is kidobta a házból az ő apja tizenhat évesen. És azt hiszem, a saját történetem tisztába tevésének egyetlen módja az, ha az övével kezdem.

* * *

Jack Webb Torontóban nőtt fel, alacsony, erős és köpcös. A tehetséges jégkorongozó és lelkes dobos mindig egy kicsit vad volt. A hatvanas évek igazi gyerekke, Jack teljes fekete szakállat hordott, amint a hormonjai együttműködtek ebben. Az apja ragaszkodott az ódivatú értékekhez és azzal fenyegetőzött, hogy kirúgja Jacket, ha nem vágatja le a szakállát meg a hosszú haját. Amikor az apám nem volt hajlandó erre, elment.

A nagyapám ugyan kihajította a fiát, de nem sikerült megváltoztatnia az álláspontját. Apám a mai napig teljes szakállat hord, bár a feketeségét most ősz tarkítja. A magára maradt Jack megtette az utat Torontóból Malibuba, ahol tájkertész munkákat vállalt és hamarosan saját cége lett. Egyik nap munkából hazafelé hajtvá felvett három fiatal hippy lány stoppost. Az egyikük, a Lynn nevű szabad szellem lett a felesége.

Miután összeházasodtak, a szüleim Brit Columbiába költöztek, Kimberley kis síparadicsomába, Vancouvertől északra, ahol apám állást vállalt vadászkiérőként egy vadászházban, annak ellenére, hogy egyáltalán nem tudott semmit a vadászatról. A pasas, aki felfogadta, azt mondta neki: „Nézd, ne törődj vele. Maradj az ösvényen és nem lesz baj.” Nem lett. Amikor először ment ki, elvitt egy kis csoportot a kanadai Sziklás-hegységbe, út közben megmutatva mindenféle vadállatot. Amikor visszaértek, a csoport azt mondta apám főnökének, hogy a világ legjobb vadászkiérőjét fogadta fel. Nem tudták, hogy totál rögtönözte az egészet.

Jack röviddel később építkezésen dolgozott, és munka közben megtanult mindent, amit házak építéséről tudni lehetett. Akkoriban, ha építómunkás voltál, te csináltál mindent – az alapöntést, az állványozást, a zsaluzást, a szárazfalazást, a vízvezeték bekötést, a tetőácsolást, A-tól Z-ig mindent. Jack soha nem végezte el a középiskolát, de leleményes ember volt nagy étvággal a

tanulásra, és hamarosan kiváló építőmunkás lett a High Country Construction nevű saját cégével.

Ekkoriban kerültem én a képbe, néhány évvel később követve a húgommal, Rhiannonnal, és amint megérkeztem a színre, az anyám élete jelentősen komplikáltabb lett.

Bármilyen szabadszellem is volt, anyám mindig erősen megértő volt velem és a húgommal, meg az apámmal is, amennyire az lehetséges volt. Mindig teljes szeretetet és támogatást éreztem tőle, az elkövetkező nehézségek ellenére.

Anyám is mindig nagyon vállalkozó kedvű volt. Apám hűgával nyitott egy éttermet, és később, amikor Washingtonban laktunk egy ideig, saját hajókarbantartó vállalkozása volt, hajókat csiszolva és lakkozva és jó állapotban tartva a fa részeket. Saját szakácskönyvet írt és adott ki hajósoknak *The Galley Companion* címmel. Még később, amikor egy kaliforniai bűvár hajón dolgoztam tizenévesen, ő volt ott a szakács.

Még valami az anyámról: mindig remek humorérzéke volt.

Muszáj volt neki, hogy kibírja velem.

* * *

1974. június 12-én születtem, a parányi tüdőm teljes erejéből üvöltve, és hetekig ordítottam. A következő tíz hónapban ébren maradtam minden este tíztől reggel hétig, szétordítva a fejem, mely ponton édesen átaludtam a napot, míg anyám magához tért az éjszakai küzdelem fáradságából. A szüleim megtettek minden tőlük telhetőt, hogy ébren tartsanak nappal, és így megpróbálhassanak elaltatni este. Nem számított. Sosem jött össze.

Anyám szerint olyan vad voltam, mint a kanadai táj. Hathónaposan kezdtem kúszni és *mindenfelé* kúsztam. Anyám meséli, hogy hallott egy tanulmányról, ahol babákat raktak egy üvegpultra, hogy lássák, milyen messzire kúsznak. Majdnem minden baba megállt, amikor a széle közelébe ért – de az utolsó egy százalék minden alkalommal lekúszott a ritka levegőbe.

– Az az egy százalék? – mondja. – Az volt Brandon.

Kilenc hónaposan kezdtem járni, és se kapu se ajtó nem tudott visszatarítani. Anyám megvett minden gyerekbiztos zárat, amit csak talált, de a „gyerekbiztos” nyilván nem „Brandonbiztos” jelentett. Olyan ajtógombjai voltak, amiket még ő sem tudott kinyitni, de nekem mindig sikerült átjutnom rajtuk. Bezárt az etetőszékembe, de ha belépett a fürdőszobába akár csak egy pillanatra, eltűntem, mire visszaért.

Másfél évesen felfedeztem a mászás örömeit és úgy találtam, fel-, át- és bele tudtam mászni lényegében mindenbe. Ez a képesség a zárral való jó barátságommal és a bármilyen megkaparintható ital iránti rokonszenvezéssel kombinálva jó néhány látogatást eredményezett a sürgősségi szobában, hogy kimossák a kis totyogó méretű gyomromat. Azokban a korai években megízlelt italok között volt petróleum, fehérítő és Avon fürdő utáni loncillatú balzsam. Nem mondom azt, hogy támogatom vagy javaslom ezt a módszert, de meggyőződésem, hogy ezért bírtam mindig a szeszt és ezért nem volt soha problémám a rászokással. Mire három éves lettem, anyám tegező viszonyban volt a kórház sürgősségi szobájának személyzetével.

Amikor anyám terhes volt a húgommal, apám épített egy kerítést egy hintával és egy szerinte Brandonbiztos kapuval. (Megint ez a kifejezés: „Brandonbiztos.” Hát semmiből sem tanultak?) Anyám a mai napig nem tudja, hogyan jutottam ki, mivel ott ült és könyvet olvasott – de felnézett és nem voltam meg: átkúsztam egy szögesdrót-kerítés alatt, leszaladtam egy meredek dombon és eltűntem szem elől.

Anyám megőrült az aggodalomtól. Héthónapos terhesen tudta, nem létezik, hogy át tudjon bújni a szögesdrót-kerítés alatt, drótvágója meg nem volt. Előző este ő meg apám prérifarkas falkát láttak portyázni, és most csak arra tudott gondolni, hogy milyen finom prérifarkas eledel lesz a pici fiából. Csak azért vett észre, mert vörös pulóver volt rajtam. Valahogy sikerült visszacsalogatnia a dombra és be a kerítés alatt, így el tudott kapni, hisztérikusan sírva és ugyanakkor el akarva verni.

A legkorábbi éveimtől mindig hajlamos volt a veszélyre meg a fizikai végletekre, és ez pokollá tette szegény anyám életét. Szereti azt mondani, hogy

amikor kicsi voltam, ő volt a szülői bántalmazás áldozata. Egyszer felhívta a Szociális Szolgálatokat, amikor kiakasztottam a viselkedésemmel. Elmagyarázta telefonon a szegény hölgynek, hogy a kétéves fia megőrjíti, azon van, hogy elveri. A szociális munkás eltöltött egy hetet a házunkban megfigyelve, de úgy viselkedtem, mint egy angyal abban a hét napban, és a nő úgy távozott, hogy azt hitte, biztos hibbant az anyám.

Nem tartott sokáig a szüleimnek kiokoskodni, hogy bár nem tudták megfékezni a vad energiámat, irányt tudtak adni neki. Amint látták, milyen örültem imádtam síelni, tudták, hogy belebotlottak a nevelési stratégiába, mely jó szolgálatot fog tenni mindnyájunkat az elkövetkező években: ha bele tudnak vonni minden lehetséges sporttevékenységbe, az talán távol fog tartani a bajtól. Távol is tartott – legalábbis egy darabig.

Ötéves koromra benne voltam egy sí csapatban, és hétéves koromra a futball, a baseball, az úszó és az atlétikai csapatot is felvettem napirendre. Később, felnőttként felfedeztem, hogy vonzanak az extrém sportok. Minél meredekebb a sípálya, minél nagyobb a hullám, minél magasabb a szikla, minél nehezebb az ugrás a gépből vagy helikopterből – minél nagyobb a veszély és a vele járó adrenalin, annál inkább meg akarok próbálkozni a legyőzésével. A harmincas éveimben ugyanezt az impulzust vittem bele a vágyba, hogy nagy célokat érjek el a vállalkozó világban. Ötévesen a North Star-hegynek hívott 760 méteres domb volt a Mount Everestem.

A legkorábbi emlékem erről a csípős hideg az arcomon meg a sílécem alatt a hó surrogása, ahogy leszáguldottam a North Star oldalán. A síszezon hosszú hónapjai alatt anyám minden nap értem jött az óvodába és egyenesen felhajtottunk a pályákra. Szezonbérletünk volt és minden pennyjét felhasználtuk.

A híresebb szomszédjainak, a Whistlernek és a Blackcombnak fele magasságáig sem érő North Star nem igazán nagy hegy, de ezt nem tudtam. Számomra hatalmasnak és kimeríthetetlennek tűnt. Amikor visszagondolok a korai gyerekkoromra, leginkább arra a számtalan délutánra emlékszem, amikor a világoskék Miki Egeres K2 sílécemen felfedeztem minden csapáját és félreeső zugát a hó és kaland számomra végtelennek tűnő világának.

A legjobb barátom akkoriban egy Justin nevű srác volt, aki ugyanúgy imádott síelni, mint én. Amikor csak tudtunk, minden délutánt azzal töltöttünk, hogy együtt felfedezzük a North Start. Justin meg én versenyezni kezdtünk és csatlakoztunk egy csapathoz. Mire elsősök lettünk, a csapatunk versenyeken indult a Whistleren, és megnyertem azokat a versenyeket. Anyámnak még van néhány első helyért járó szalagja, amit a Whistleren szereztem hatévesen.

Nem hiszem, hogy anyám viccelt, amikor felhívta a Szociális Szolgálatokat, de az az igazság, hogy sosem bántott volna, nem számít, milyen rossz voltam. Apámmal már egészen más volt a helyzet.

Tulajdonképpen nem félttem apámtól, de tudtam, hogy ő volt a főnök, és nem félt kihúzni a nadrágszíját és odavágni nekem, amikor úgy gondolta, szükségem volt rá. Az évek során a hátam és apám bőrszíja rendszeren megismerkedtek egymással. Ma, most, hogy magam is szülő vagyok, ugyanúgy hiszek a fegyelemben, mint az apám – bár az elfenekelés helyett fekvőtámasz a srácain büntetése. A tízéves fiam több fekvőtámaszt tud kinyomni, mint a legtöbb felnőtt, akit ismerek.

Bár az apám nagyon szigorú volt, attól sem félt, hogy megöleljen és elmondja, hogy szeret. Jó apa volt, és sok boldog emlékem van róla azokból a korai évekből.

Amikor apám kiment építési telkekre, gyakran magával vitt és imádtam. Mindig olyan érzés volt ez, mint egy kaland, csak én meg az apám elutaztunk ezekre a komoly, felnőtt munkahelyekre – és remek helyek voltak ezek arra, hogy az angol nyelv használatának színes új módjait szedjem fel. Akkor is elmentem vele, amikor fellépett a country rock bandájával, a Jack the Bearrel, melynek ő volt a dobosa és a fő szponzora. A Jack the Bear a kanadai Sziklás-hegység vidéki kocsmáinak igen durva és rendetlen tömegeinek zenélt. Ötéves koromra olyan szám volt, mint egy matrónak. Rendszerint a kocsmában tartózkodtam az első néhány szám erejéig, aztán Apa ágyba dugott kint a VW Westphalia furgonunkban a családi kutyával, Shy-jal, ahol ébren feküdtem a zenét és a hangokat hallgatva, míg végül elnyomott az álom.

Ami a legjobb, volt jégkorong.

Apám mindig kiváló hokis volt. Azokban a korai években ő volt a csapata kapitánya, és elmentem velem, amikor meccset játszottak, ami általában igen késő este volt. Ez amatőr liga volt és minden játékos főállásban dolgozott, ezért csak ilyenkor tudtak játszani.

Csak öt voltam, de nem számított, milyen késő volt, soha nem untam meg apám hoki edzését. Bejártam a helyet elveszett korongokat keresve vagy negyeddolláros zsetonokat és az ott lévő nagy, vadiúj Atari Asteroid konzolos videójátékkal játszottam. Mászkálni, felfedezni a hely minden centijét, ez nagyon hasonló érzés volt, mint fent lenni a hegyen, csak ez még jobb volt, mert az apámmal voltam ott. Edzés után az öltözőben lógtunk, izzadt játékosok körében, akik szitkozódtak és röhögtek és söröztek. A legmenőbb dolognak tartottam ezt. Csak mi voltunk, csak a srácok.

Meg tudtam állapítani, hogy apám nagyon szeretett ott lenni. Felnéztem rá és sok tekintetben ő volt az én hősöm.

Aztán, akkoriban, amikor betöltöttem a hatot, megváltozott az életünk.

* * *

Apám mindig vitorlázott. A szüleimnek volt egy álmuk, hogy körülvitorlássák a világot, és most olyan jól ment a bolt, hogy úgy döntöttek, ideje kivenni néhány évet és vízre szállni, csak mi négyen, hogy valóra váltsák azt az álmot. Volt egy gyönyörű 18 méteres Sparkman & Stephens ketchünk, amit apám a kaliforniai parton tartott kikötve; miért ne legyen az az új otthonunk, míg megkerüljük a földet?

Éppen indulni készültünk, amikor apám úgy döntött, belevág még egy nagy projektbe. Anyám tiltakozott, de apám győzött: egy utolsó meló, mondta, és az tényleg egyenesbe hoz minket. Egy csoport befektető fogja viselni a költségeket, így felvett egy nagy építési kölcsönt és felépítette a helyet. Aztán beütött az 1980-as válság – a projekt bedőlt. Apám ottmaradt a számlával, befektetők nélkül. Próbált tárgyalni a bankkal. Két évig próbálkozott. Jöttek és elvették a házunkat. Apám csődöt jelentett és mindenünket elvesztettük.

Lévén nagyon fiatal akkor, nem igazán fogtam fel, mi történt, és senki se ült le velem és mondta azt: „Brandon, tönkrementünk.” Még így is volt egy baljós megnyilvánulás, amit nem tudtam nem észrevenni.

Emlékszem, egyik nap bementünk a bankba apámmal, hogy megszüntessük a számláinkat – ugyanabba a bankba, mint amelyikkel az elmúlt évben birkóztunk. Az egyik ezek közül egy takarékszámra volt, amit nekem nyitott jó két évvel korábban.

Igen nagy dolog volt mindkettőnk számára, amikor megnyitottuk. Emlékszem, azt mondta:

– Nézd, Brandon, ez az első takarékszám. A *te* nevedre nyitjuk: ez a *te* pénzed lesz. – Megmutatta a betétkönyvet és az első sort, ahova bekönyvelte az első letétet. – Most figyelned kell a gyarapodását.

Nagyon izgatott voltam miatta, és meg tudtam állapítani, hogy apám is az volt.

Most, amikor megkérdeztük, hol tart, tájékoztatták apámat, hogy nulla volt az egyenleg.

– *Micsoda?* – kiáltott rá szinte a pénztárosra. Zabos volt. – Ez hogy lehetséges?

Nem emlékszem, mennyit is tett be, de nem volt sok, és akármennyi is volt, azt lemerítették a havidíjak anélkül, hogy apám felfogta volna. Életre szóló leckét akart tanítani nekem, hogy hogyan tudsz befektetni és megtakarítani – de az egyetlen lecke, amit megtanultam aznap, az arról szólt, hogy hogyan tudsz nullára futni úgy, hogy még csak fel sem fogod.

Amikor hét voltam, végleg elhagytuk Kanadát, egy Blaine nevű kisvárosba költözve, Washington állam északnyugati sarkába, ahol elkezdtek az újratekésztés fájdalmas folyamatát.

Bármilyen hatalmas változás volt is ez az anyagi csőd a szüleim számára, Rhiannont és engem csak fokozatosan ért el. Csak amikor szedtük a cókómkunkat és Washingtonba költöztünk, akkor kezdtem el felfogni, hogy valami igen komoly történt. Nincs több Jack the Bear fellépés vagy késő esti hoki edzés, és nincs több sísülés a North Star oldalán Justin barátommal. Egyszer

csak kirántottak abból az életből, amit imádtam, és egy furcsa helyen laktunk egy kisebb házban. Most, amikor anyám elvitt új iskolai ruhákat venni, használtruha boltokba mentünk a nagy áruházak helyett. Nem csak arról volt szó, hogy másik helyen laktunk. Más volt az *életünk*. Soha többé nem láttam Justint.

Apám is más volt. Szeszélyesebb és dühösebb lett, és keményebb velem. Lesújtotta az egész dolog. Ma, harminc évvel később még mindig nem heverte ki, és nem tudom hibáztatni érte. De hétevesként semmit sem értettem ebből. Csak azt tudtam, hogy előtte mindenhova mentem vele – most meg nem is nagyon láttam. Mindig szerettem apámat, de azt hiszem, ezekben az években volt az, hogy szakadék kezdett nyílni közöttünk, olyan, ami az életet teljesen megváltoztató következményeket hozott évekkel később.

Blaine-ben volt, hogy elkezdtem bajba kerülni, verekedésbe keveredve más kölykökkel és balhét csinálva. Szerencsére a szüleimnek már volt orvoságuk erre, és amennyire csak tudtak, bevontak a sportolásba. Hamarosan megint sportoltam egész évben.

Blaine-ből leginkább a baseballra meg a birkózásra emlékszem. Megőrültem a birkózásért, és ez volt a néhány hely egyike is, ahol még rendszeres kapcsolat volt az apámmal. Anyám ott volt az összes baseball meccsen, de a birkózó mérkőzéseken mindig apám szurkolt a csapatunknak. Meg tudtam állapítani, hogy büszke volt rám. Különösen szerettem utazni a birkózó csapatunkkal, hogy versenyeken mérkőzzünk. Negyedikben második lettem a regionálisban és eljutottam az állami bajnokságokig.

A másik dolog, ami jobbá tette az életet Blaine-ben, az volt, hogy mindig nagyon könnyen szereztem új barátokat, még nehéz körülmények között is. Három különösen jó haverom volt ott, Chris Bysh, Gaytor Rasmussen és Scott Dodd; a mai napig tartjuk a kapcsolatot egymással. Chris lett a legjobb barátom, és ugyanúgy, mint Justinnel Vancouverben, sokat sportoltunk együtt – főleg baseballoztunk.

A Little League csapatunkban Chris elkapót játszott én meg dobó voltam. Egész jók voltunk és All Starok lettünk. Még egy különleges baseball táborba

is meghívtak minket, amit az Orioles tartott. Nagyon izgatott voltam miatta. Ez nagy banzáj lesz!

Sosem történt meg. Helyette a szüleim elküldtek minket Rhiannonnal Torontóba, hogy rokonoknál lakjunk egész nyáron. Nagyon dühös voltam az apámra. Mi baja volt? Nem tudtam elhinni, hogy elvette ezt a hihetetlen lehetőséget és tönkretette a nyaramat, és bármilyen jó ok nélkül!

Igazából nagyon jó oka volt rá; csak olyan, amit nem mondhatott el nekünk. A szüleim házassága ingatag volt akkoriban. Nem tudom a részleteket, hogy mi történt, de biztos vagyok benne, hogy akármiről is volt szó, az anyagi stressz nem segített. Komoly erőfeszítést tettek a kibékülésre és a dolgok ismét egyenesbe hozására, és úgy gondolták, jobb esélyük lesz rá, ha néhány hónapig nem kell színlelniük előttünk.

De persze erről semmit sem tudtam, csak sok évvel később, és nem volt könnyű megbocsátanom apámnak, hogy elvette tőlem azt az esélyt.

Míg Blaine-ben laktunk, apám elkezdte rendbe rakni a karrierjét. Állást talált csoportvezetőként egy nagy építési vállalatnál és hamarosan megint házakat épített. Ő meg az anyám sosem adták fel az álmukat, hogy körülvitorlazzák a világot, és mire elkezdtem az ötödiket, meg tudtunk vásárolni egy 15 méteres ketchet.

Hamarosan magunk mögött hagytuk Blaine-t és jó 160 kilométerrel délre költöztünk, Seattle-be, ahol az új hajónkon kezdtünk lakni, amit *Agio* névre kereszteltünk el, ez olaszul „nyugalom”. Voltak alkalmak, amikor az élet az *Agión* rászolgált a nevére – és voltak alkalmak, amikor a leghatározottabban nem.

A szüleim izgatottak voltak a költözés miatt és reménykedve tekintettek a jövőbe. Én dühös voltam. Ez volt a hatodik alkalom, hogy költöztünk, mióta megszülettem, és kezdtem igencsak rossznéven venni. Úgy tűnt, amit szereztem néhány új barátot és elkezdtem beilleszkedni egy társaságba, megint útra keltünk és elköltöztünk, és előről kellett kezdenem az egész folyamatot. Habár egész jó voltam abban, hogy beilleszkedjek új helyzetekbe és új barátokat szerezzek, ez kezdett fárasztó lenni. Elegem volt a gyökértelenségből, elegem volt

abból, hogy előről kezdjem új srácként. Ez valószínűleg formálta a jellemet és kifejlesztette Rhiannonban meg bennem a képességet az új körülményekhez való alkalmazkodásra, de nehéz volt. Irigyeltem a srácokat, akik egy városban maradtak és barátaik voltak, akiket már iskola előtt is ismertek. Nekünk ez sosem adatott meg.

Nem számít, mennyiszer költöztünk és milyen nehezek lettek néha a dolgok, Rhiannon meg én mindig ott voltunk egymásnak. Mint minden tipikus fiú- és lánytestvér, veszekedtünk néha és egymás idegeire mentünk, de nagyon közel álltunk egymáshoz azokban az években. Néha arról beszélgettünk, hogy mit éreztünk az egészszel kapcsolatban. Általában én dühös lettem, ő meg sírt.

Néhány Seattle-i év után sátrat bontottunk és ismét költöztünk, levitorláztunk a part mentén a kaliforniai Ventura felé. Ez nem volt könnyű út. Számomra olyan érzés volt, mintha az időjárás nagyon pontosan tükrözte volna a hangulatomat: 160 kilométerre az oregoni parttól belefutottunk egy hurrikán szélébe. Több mint egy napig küzdöttünk a természet teljes erejével, orkánerejű szelektől tépázva, míg végül apám bevonta a vitorlákat és kivetett egy viharhorgonyt. Vesztegettünk és vártuk a vihar elvonulását.

A következő tizenkét óra mély nyomokat hagyott. Emlékszem, anyám a maga közelébe tartott Rhiannont meg engem, felvett mentőmellénnyel és készenlétbe helyezett mentőcsónakkal, tűnődve, melyikünk fog kitartóbbnak bizonyulni – mi vagy a hurrikán. Végül, csaknem két nap után a vihar biztos úgy döntött, nem értük meg: végre enyhített a szorításán és továbbállt. Megállapítottuk, hogy több mint 300 kilométerre sodródtunk el a rossz irányba.

Amikor végül befutottunk az oregoni Coos Baybe, helybeliek tömege gyűlt össze a dokkban, hogy halljon a családról, mely odakint volt a haragos óceánon és túlélte a vihart. Mindenki szereti a jó tengeri történeteket.

* * *

Tíz voltam, amikor megérkeztünk Venturába, és azóta Kalifornia az otthonom. Apám nagy szenvedélye az életben a vitorlázás volt, és a következő néhány év

bővelkedett benne. Továbbra is az *Agión* éltünk a következő hat év zömében, és bár mindegyikünknek saját kabinja volt, attól még szűk szállás volt és megragadtam minden lehetőséget a menekülésre. Néhány alkalommal megpróbáltam elszökni otthonról.

Kaliforniában az élet a víz körül forgott. Az összes új barátom szörfözött, és hamarosan csatlakoztam hozzájuk. Bajba kerülni is elkezdtem megint. Anyám, aki néhány évig kaliforniai olajfúró szigeteken dolgozott, sosem tudta, mire számítsom, amikor hazajön. Egyszer azon kapott engem meg néhány havert, hogy mókusra vadásztunk házi készítésű fűvócsövekkel. Egy másik alkalommal billenni látta a hajó árbocát, amikor közeledett. Futásnak eredt, és amikor elérte a hajót, látta, hogy a haverjaimmal felváltva löktük el magunkat és lendültük körül az árbocot magasan a fedélzet fölött egy hevederben, amit felszereltem.

Ebben az időben az apám meg én akár külön bolygókon is élhettünk volna. Agyondolgozta magát. Reggel korán elment és ötkor jött vissza – rövid időre – vacsorázni. Anyám igen jó volt abban, hogy betereljen minket a családi vacsorára, de amint eltoltuk a tányérunkat, mind szétszéledtünk tenni a saját dolgunkat.

Volt egy időszak, nyolcadikban, amikor apám extra erőfeszítést tett, hogy rávegyen a jégkorongra. A legközelebbi jégpálya Thousand Oaks-ban volt, csaknem egy óra autóútra. Hokiszezonban minden szombaton fél hatkor kelt, hogy elvigyen Thousand Oaks-ba edzeni. Még edzeni is segített a csapatunkat. Abban a hokiszezonban lehetőségünk volt kettőnknek újra összejönni, mint amikor még Kimberleyben voltunk. Ez hamar váratlan véget ért, és vele a sportkarrierem is.

Észrevettem, hogy fájni kezdtek a térdeim, és a szezon vége felé igen súlyos lett. Tudtam játszani, de edzés után két duzzadt dudor volt a térdeimen, és ha rákoppintottál a megfelelő helyre, olyan érzés volt, mintha valaki jégvágót szúrt volna a térdembe.

A szüleim elvittek az orvoshoz, és az rögtön tudta, mi volt ez.

– A fiúknak Osgood-Schlatter szindrómája van. Annyira benne volt sportokban, oly gyakran és oly sokáig, hogy a térdeinek nem volt lehetőségük rendszeren kifejlődni.

Ritka esetekben műtét volt javasolt, mondta. Nem gondolta úgy, hogy arra szükség lesz nálam, de járógépet kellett hordanom egy ideig.

– Természetesen fel kell hagynia a sportolással – tette hozzá.

Anyám majdnem felhördült.

– Mit ért azon, hogy *fel kell hagynia a sportolással?*

Elborzadt: tudta, hogy sportolás nélkül semeddig sem fog tartani, hogy egyre nagyobb zűrökbe keveredjek.

Megpróbálták járógépekbe tenni a lábaimat, de amint fent voltak a járógépek, elmentem gördeszkázni a kikötőbe. Végül rájöttek, hogy nem volt más választásuk, mint gipszbe rakni. Bármennyire is utáltam őket, azok a gipszek valószínűleg megmentették az életemet, vagy legalábbis a térdeimet. Gipszbe zárva az ízületeim végre rendszeren nőhettek, és azóta nem volt semmilyen térdproblémám.

Akkoriban ez katasztrófa volt. Elsőéves voltam a középiskolában, és rettenetesen akartam birkózni meg baseballozni. Kizárt. A kilencediket begipszelt lábakkal töltöttem. Amint lekerültek, léptem is – megint bajba kerülve.

Mivel nem volt sport, hogy lekösse az időmet és az energiámat, anyám új taktikával próbálkozott: munkát szerzett nekem. Röviddel a tizenharmadik születésnapom előtt bemutatott egy Bill Magee nevű férfinak, akinek volt egy kibérelhető bűvár hajója Ventura kikötőjében, a *Peace*. Bill felajánlotta, hogy dolgozzak a hajóján.

Egész nyáron a *Peace*-en dolgoztam, minden nyáron a következő néhány évben. Azzal a bűvár hajóval kapcsolatban minden teljesen rabul ejtett, a kikötőn kívül és nyugatra, a Csatorna-szigeteken kalandozás ínycsiklandó lehetőségével. Nem túlzás azt mondani, hogy a *Peace*-en vállalt munka megváltoztatta életem alakulását.

Bill Magee volt az egyik legrendesebb ember, akit valaha ismertem. Ő meg a hajó kapitánya, Michael Roach, olyanok voltak számomra, mint a má-

sodik apáim. Vigyáztak rám és sok felelősséget bíztak rám. Nem igazán volt ilyen tapasztalatom korábban. A tisztelet fogalmának egészen új oldalát mutatták meg és belém táplálták a hitet, hogy *lehetek* valaki és kezdhetek valami különlegeset az életemmel.

Bill keresett egy kis pénzt az építőiparban és végül eladott egy sikeres tetőfedő céget San Franciscóban, ami lehetővé tette számára, hogy megvalósítson egy álmot, amit szerintem dédelgetett egy ideje. A sportmerülés volt a hobbija, és az eladás jövedelméből egy nagy részt befektetett a *Peace*-be – feladta az addigi életét és tengerre szállt.

Roach kapitány volt Bill tökéletes kiegészítése, a klasszikus ír tengerészkapitány. Megtanított a kemény kézfogásra és hogy nézzek egyenesen a férfi szemébe, amikor beszélek vele.

Bill Magee is igen vad volt – a hét tenger Hugh Hefnere. Billnek minden héten új barátnője volt, általában fele annyi idős, mint ő, és mindig jakuzzi partikat adott (azt hiszem, a *Peace* volt az első hajó, mely rendelkezett jakuzzival) sok nővel, szesszel és isten tudja, mi mással. Szigorúan véve a *Peace bűvár* hajó volt, ami azt jelentette, hogy emberek fizettek, hogy kivigyék bűvárkodni. Nem hivatalosan pokoli egy bulihajó is volt. Az utasainkat a Ventura előtti Csatorna-szigetekhez vittük ki, négyfős bűvárcsoportokat egyszerre – és a merülések között, amikor lehorgonyoztunk éjszakára, *buliztunk*. Bill előlegezett nekem néhány száz dollárt, hogy leülhessek beszélni a vég nélküli pókerjátésmákba. Tizenhárom évesen skót whiskyt ittam és pókereztem a srácokkal.

Ugyanakkor a merülés nem volt tréfadolog. Amikor nem adtál őrséget horgonyzáskor, rendben volt a bulizás, de amikor őrséget adtál, őrségben kellett lenned. Ismerned kellett a határaidat és a lehetőségeidet. Akkor nem tudtam, de remek felkészülés volt ez a SEAL karrierre.

A totemoszlop alján lévőként gyakran háruktak rám azok a melók a *Peace*-en, amiket senki más nem akart csinálni. Az egyik ilyen a lemerülés volt, valahányszor a horgony elakadt, hogy menjek le és szabadítsam ki. Ez gyakran az éjszaka közepén történt. Sok olyan alkalom volt, amikor mély ál-

momból felverték azzal, hogy: „Ébredj, Brandon! Mennünk kell és a horgony elakadt. Húzd fel a nedvesruhádát – lemész.”

Lemerültem egy elemlámpával, rohadtul beszarva. Szép kis módja volt ez a cápák miatti félelem legyőzésének, a sötétség miatti félelemről nem is beszélve.

Néha lemerülve azt láttam, hogy a horgony beszorult egy egytonnás sziklapad alá, amit letört a tengerfenékről a hozzá rögzített hajó súlya és a felszíni hullámok húzása. Egy légfúvással jeleztem a horgonyt húzó srácnak, hogy lazítson egy kicsit a láncon, aztán nekiláttam a gubanc megoldásának. A felszínre küldött második légfúvás jelezte, hogy végeztem, és a legénység felhúzta a horgonyt, míg én lent maradtam meggyőződni, hogy teljesen elhagyta a feneket. Gyakran elakadt megint, és meg kellett ismételnem az egész folyamatot. Amikor végül kiszabadult, egy utolsó légsugár jelezte, hol voltam, és értesítette őket a helyzetemről és az emelkedésemről. Amint a hajón voltam, gyors forró zuhanyt vettem és megpróbáltam aludni még egy kicsit az új hajnal hasadása előtt. Borzasztó volt, és imádtam.

Bármilyen medencés foglalkozás nélkül tanultam meg búvárkodni; kezdetről csupa nyíltvízi merülés volt a Csendes-óceánban. Igen hamar rájöttem, hogy jobb szerettem lebegőképesség szabályozó nélkül merülni, ami egy afféle felfújható mellény egy beledugott légtömlővel, amit a legtöbb bűvár visel. Szerintem mankó volt. Számomra olyan volt ez, mint a különbség a teljes öltözetben való úszás és a fürdőgatyában való úszás között. Ezért soha nem használtam. Arra is rájöttem, hogy két palackkal szerettem lemenni az egyetlen palack helyett, amit a legtöbb sportbűvár előnyben részesít. A második palack jelentős súllyal jár, így elég fittnek kell lenned a hordozásához, de több fenékidőt kapsz és komoly távolságokat úszhatsz. A sportbúvárok általában csak egyenesen lemerülnek és pancsikolnak. A komoly vadászok komolyan veszik a dolgot és két palackot viselnek.

A *Peace*-en töltött második nyaramra kétszáznál több merülést könyveltem el és két 72-es (72 köbláb térfogatú) acélpalackkal voltam felszerelve,

lebegőképesség szabályozó nuku – csak egy első és második lépcső regulátor meg egy nagy szigonypuska.

Mike kapitány és James Hrabak, a helyettes másodkapitány volt az, aki megtanított cserkelni és vadászni a zátonyosban és a nyílt vízen – mely ismeretek később roppant hasznosaknak bizonyultak. Hamar gyakorlott vadász lettem palackokkal vagy szabadtüdős merüléssel (egyszerűen visszatartva a lélegeztemet). Nem számított, hogy lepényhal, sügér, laposhal, tengeri fül vagy homár – mindenre mentem és semmi sem volt biztonságban.

Amikor fizetős kuncsaftokat vittünk ki merülni, az általában nagyon kedélyes volt. De volt egy kökemény bűvárcsoport, srácok, akiket az Állatoknak tartottam, akik kijöttek velünk évente néhányszor. A szokásos utasokkal naponta talán háromszor merültünk. Az Állatokkal hat komoly merülést hajtottunk végre minden nap, télen homárra, nyáron laposhalra vagy valami más halra vadászva. Ezek a srácok akadtak ki a legjobban, amikor láttak felszínre emelkedni lebegőképesség szabályozó nélkül, két acélpalackkal meg egy 18 kilós laposhallal a zsákomban.

Végül mentőbúvár és gyakorlott matróz lettem. Gyakran rám bízták a kormányt éjfél-től hajnali kettőig, amikor éjszaka keltünk át a szigetekre. Tinédzserként kezelni egy 21 méteres búvár hajó kormányát, rajta harminckét alvó utassal, miközben a világ egyik legforgalmasabb hajózási útvonalán keltünk át, tudtam, hogy ez hatalmas felelősség volt. Nagyon komolyan vettem és soha nem volt balesetem. Mire a tizenhatodik születésnapomhoz közeledtem, ezer-nél több merülésem volt, és elég órám és tudásom, hogy megkapjam a Parti Őrség 100 tonnásra szóló kapitányi engedélyét.

Akármilyen vad életmódot folytatott is Bill Magee a jakuzzijával, barát-nőivel és pókerpartijaival, azt hiszem, Bill és Mike kapitány voltak azok, akik helyes irányt adtak az etikai kormánylapátomnak. A „fegyelmezett hajót vezettek” kifejezés soha nem volt érvényesebb: Bill és Mike kapitány a kiválóság normáját tűzték ki, mely gyakran eszembe jutott, míg a haditengerészeti SEAL-eknél voltam. A srácok, akikkel azon a hajón dolgoztam, nagyon jók voltak abban, amit csináltak és komolyan vették a munkájukat.

Bár igaz lett volna ez mindenkire, akivel találkoztunk; sajnos, nem volt az.

Volt egy srác, akit különösen utáltunk a trehánysága és a hanyag magatartása miatt. George Bordennek bűváriskolája volt a környéken. Fel lehetett ismerni azokat a bűváriskola vezetőket és oktatókat, akik tényleg profik voltak, mint például Mike Dahan barátom, aki jó iskolát vezetett és tényleg megtanította az alapokat. George nem. Neki ez az egész a számokról szólt: nem számít, hogy ezek az emberek tényleg tudják-e, hogyan kell merülni, csak engedd át őket. Valahányszor George kibérelte a *Peace*-t, fejetlenség volt és több munkát adott nekünk.

Egyszer kihozott egy csoportot haladó minősítési foglalkozásra. Az egyik tanuló egy iráni lány volt, Mahvash, ami azt jelenti: „a hold szépsége” – és valóban gyönyörű volt. Teljesen belezúgtam.

Mahvash csak tizennyolc volt és csak hat merülést hajtott végre, ami a szükséges minimum volt a minősítéshez. Nem tudtuk elhinni, hogy George elengedte erre a haladó foglalkozásra, mely néhány mélymerülés végrehajtását tartalmazta, elég mélyet, hogy dekompressziós megállókat tegyenek szükségessé felfelé jövet. Amikor felszálltak a hajóra, a lány anyja egyértelműen ellene volt.

– Nem tudom, készen állsz-e erre – érvelt, de Mahvash így is csatlakozott az osztályhoz.

Kivittük a hajót a Catalina-szigetre, egy fantasztikus helyre, melynek saját kis üdülővárosa van a déli parton. Éjszaka indultunk el és horgonyt vetettünk Catalinánál, aztán egész másnap merültünk. A rákövetkező napon kimentünk egy mélymerülő helyre Catalina túloldalánál. Ez a hely védett; a zátonyok 30 métertől kezdődnek és a végtelenségig ellátni. Aznap reggel nem voltam szolgálatban, így magam is merültem, csak szórakozásból. Csodálatos volt, mint mindig.

Amikor feljöttem, megállva egy dekompressziós megállónál a horgonyláncon, lenéztem és észrevettem George tanulóinak nagy csoportját odalenn mélymerülésen. *Hú, ember, gondoltam, micsoda fejetlenség.* Felmentem egé-

szen, felszálltam a hajóra és levettem a cuccomat, aztán segíteni kezdtem másoknak a cuccukkal.

Néhány perccel később felszínre jött George a tanulóival meg a „segédjével”. (A szabályok szerint egy minősített merülésvezetőnek kellett vele lennie, de ez a srác csak képzésen lévő merülésvezető volt. Mint mondtam, George mindig levágott kanyarokat.)

Miközben egyesével felsegítették a tanulókat a hajóra, egyszer csak valaki megszólalt:

– Hé, hol van Mahvash?

George csak pár lépésnyire volt tőlem, és amikor megláttam a tekintetét, azt mondtam: „Ó, a francba.” Mahvash nem volt velük. Gőzük nem volt róla, hol volt, egyiküknek sem. Pánikba estek – de semmit sem tehettek. Egyikük sem mehetett vissza érte, mert amikor olyan mélyen merülsz, legalább tizenkét óráig nem mehetsz le vissza újból.

Én is az imént jöttem fel a saját merülésemről, így én sem mehettem.

A merülésvezetőnk, Ivan Fuentes felkapta a palackjait, leugrott a hajóról és lement. Vártunk. Nagyon hosszú öt perccel később felszínre jött a hajótól kétszáz méterre, és intett nekem. Kiúsztam hozzá egy mentőkötéllel. Amikor közelebb értem, láttam, hogy vele volt Mahvash. Nem mozgott. Ahogy még közelebb értem, láttam, hogy a holdszépségű lány halott volt.

Egy pillanatra megállt a szívem. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen közelről láttam a halált. Egyszerre akartam sírni és üvölni. Vissza akartam úszni, hogy megfojtsam azt az idióta George-ot. Véleményem szerint a gondatlanságával és a biztonság semmibe vételével ő okozta a lány halálát.

Ivan elmondta nekem, hogy kábé 30 méter mélyen talált rá Mahvash-ra, a tengerfenéktől 3 méterre lebegett. Nyilván elszakadt a csoporttól, pánikba esett, kiköpte a regulátorát és megfulladt. Próbáltuk mesterséges lélegeztetést csinálni, de túl késő volt. Embóliás lett felfelé jövet: azaz a tüdeje szétrepedt.

Aznap este sírni próbáltam, de nem jöttek könnyek – elfojtotta őket a düh. Olyan lecke volt ez, amit sosem felejtettem el: milyen értékes az élet, és ugyanakkor milyen törékeny.

A család vádat akart emelni és mellettük szólt a vallomásom, de semmi sem lett belőle és George soha nem állt bíróság elé. Nem ez volt az utolsó alkalom, hogy láttam ártatlan szépséget büntetlenül elpusztítani arroganciával és súlyos gondatlansággal.

* * *

Amikor befejeztem az első évet a Ventura Középiskolában, a szüleim úgy döntöttek, végre megfelelő volt az alkalom, hogy elinduljunk a földközi útra az *Agión*. Megspóroltak elég pénzt, és tudták, minél tovább halogatják, Rhiannon meg én annál idősebbek leszünk. Úgy vélték, jobb megcsinálni, míg még elég fiatalok vagyunk ahhoz, hogy egyetértsünk a családi tervekkel.

Valahányszor erről az útról beszéltek, én nem vettem róla tudomást és reméltem, hogy elhal az egész ötlet. Remekül éreztem magam a *Peace*-en dolgozva és élveztem a kikötői életmódom rendkívüli szabadságát. A matróz beosztásom miatt az üzlettulajdonosok többsége sokkal idősebbnek tartott, mint amennyi valójában voltam, és soha nem kértek igazolványt italrendeléskor, amikor kimentünk a fiúkkal vacsorázni. Nagyon elégedett voltam a kikötői kis világgal. A távoli helyekre vitorlázás engem nem dobott fel. Fontosabb tennivalóim voltak – például búvárkodás, szörfözés, csajozás és a vezetői engedély megszerzése.

Tudtomon kívül Bill kapitány beszélt a szüleimmel és felajánlotta, hogy vele maradhatok a *Peace*-en, ha hátra akarnak hagyni. Nagyra értékelték az ajánlatot, de nem, eldöntötték, hogy eljött az idő, és mind egy családként fogunk elmenni erre az útra. Rhiannon meg én magántanulók lettünk egy évre, és elkezdtük felkészíteni a hajót az indulásra. Az volt a terv, hogy elhajózunk Új-Zélandra és megnézzük, mit dob a gép. Ha addig jól mennek a dolgok, meg tesszük a maradék utat a világ körül, és ha nem mennek olyan jól, mint reméltük, azon a ponton még mindig visszafordulhatunk.

Éppen indulni készültünk, amikor váratlanul meglátogattak minket barátok, akiket még Kimberleyből ismertünk: Ken és Gail, a gyerekkori cimborám,

Justin szülei. Ledöbbsentem, amikor megláttam őket; mind ledöbbsentünk. Mindketten rosszul néztek ki, főleg Gail, és hamarosan megtudtuk, miért.

Amellett, hogy totál sírórtuk voltunk, Justin meg én már zsenge ötéves korunkban fanatikus hokirajongók is voltunk. Míg engem a térdproblémáim partvonalon kívülre tettek, Justin tovább játszott versenyszerűen még a középiskolában is. Ken elmondta nekünk, hogy korábban az év folyamán hokibalesete volt Justinnak. Egy másik játékos bodicsekelte, elesett és keményen beverte a fejét a jégbe, elég keményen, hogy agyrázkódása legyen. Hazavitték, lefektették.

Többé nem ébredt fel.

Amikor meghallottam, mi történt, kikészültem. Nem tudtam elhinni, hogy Justin meghalt. Csaknem tíz éve nem láttam, de mindig tudtam, hogy ott van valahol, sok olyasmit csinálva, mint én. Csakhogy most már nem volt.

Justin egyke volt; a szülei most egyedül voltak a világban és szörnyen sajnáltam őket, továbbá megszakadt a szívem és kiborultam, hogy meghalt a barátom. Éreztem valami mást is, amit nem igazán tudtam felfogni. Az „elveszett ártatlanság” szavak nem jutottak akkor eszembe, és csak később volt, a hajóutunk csúcspontján, amikor kezdtem felismerni ezt a bizonyos érzést: olyan volt, mintha Justin halála egy korszak végét jelezte volna, a gyerekkorét, ahova soha nem fogok visszatérni.

* * *

Az első megállónk a San Diegó-i kikötő volt, hogy feltöltsük a készleteinket, ami után elindultunk a Guadalupe-sziget és Cabo San Lucas felé. Miután elidőztünk néhány hétig Cabóban, megkerültük a Kaliforniai-félszigetet és befutottunk La Pazba, aztán eltöltöttünk néhány hetet a környező szigeteken, mielőtt elindultunk Mexikó felé. Elértük Mazatlánt, Puerto Vallartát, Manzanilót és végül Acapulcót, az utolsó készletező pontunkat, mielőtt magunk mögött hagyjuk a kontinentst. Hamarosan délnyugatra tartottunk, több ezer kilométer nyílt vízen kelve át a Dél-Csendes-óceán szívébe, a Tahitótól nem messze lévő,

ritkán lakott Marquises-szigetekre tartva. Egy hónapig tartott elérni az úti célunkat.

Harminc nap nem hangzik soknak, de amikor kint vagy az óceánon, és nincs semmi, csak az elnyúló víz minden horizonton, egy örökkévalóság. A húgomnak meg nekem volt néhány jó pillanatunk azon az úton. Az orrban öltünk ugráló és a hajónk orrhullámában játszadozó delfineket nézve. Mindig volt kint zsinórunk és fogtunk jó néhány halat.

A tengeren töltött hosszú idő remek alkalom arra, hogy megismerd önmagad. Apám meg én megosztottunk az éjszakai őrészen. Éjfélkor vettem át anyámtól meg a húgomtól, hajnali négyig őrködtem, aztán átadtam apámnak, aki napkeltéig adta. Csodálatos volt az éjszakai ég a Dél-Csendes-óceán fölött. Voltak alkalmak, amikor olyan tiszta volt az ég és olyan csillagos, hogy olyan érzés volt, mintha a világűrben lebegtünk volna. Szinte tízpercenként láttam hullócsillagot.

A magánynak ezek a közjátékai az előttem könyvként szétnyíló mennybolttal elkezdtek hatással lenni az agyamra. Azokban a hosszú órákban elkezdtem elmélkedni az életemen, az összes addigi tapasztalatomon és nem tudtam nem a jövőre gondolni, meg hogy merrefelé tarthatott.

Azt hiszem, ez olyasmi, amit a legtöbb gyereknek soha nincs lehetősége megtapasztalni, ilyen szünetet a napban, amikor nincs min gondolkodni, csak az idő végtelenségén és a lehetőségeken, amiket tartogat. Miközben én átkeltem a Dél-Csendes-óceánon a családommal, odahaza minden barátom megint a suliban volt órákra járva, csavarogva, csajozva, lefeküdvé, aztán másnap felkelve és előről kezdve az egészet. Szórakozás és izgalom, és kevés idő az őszinte önvizsgálatra. Felnőttként találkoztam olyan emberekkel, akik farmokon nőttek fel és az én tizenhat éves óceánátkelő tapasztalatomhoz hasonlót éltek meg.

Nem mondhatom, hogy bármilyen új elképesztő önismerethez jutottam az alatt az idő alatt, de bizonyos módon, amit nem tudtam átlátni, olyan érzés volt, mintha a gondolkodásom kicsit mélyebbre ment volna, és talán nagyobb lett. Kezdtém érezni, hogy valami máshoz, valami különlegeshez akartam kez-

deni az életben. Nem tudtam pontosan mi lesz az, de azt tudtam, hogy bármennyire is imádtam a bűvár hajó kapitány életét, amivé Bill Magee és Mike kapitány neveltek az utolsó néhány évben, soha nem fogok megelégedni a kikötővel. Az óceán hihetetlen nyugalma ellenére türelmetlenség erősödött bennem, egy készítés, ami suttogni kezdett: *Akárhova is tart az életem, vágjunk bele!*

Az a harminc nap a tengeren arra is időt adott, hogy sokat teljesítsek. Befejeztem az egész iskolai évet (hónapokkal a tanterv előtt), megtanultam bűvészkedni és rengeteg könyvet elolvastam. Kivégeztem a teljes Gyűrűk ura sorozatot meg egy klasszikus novellákkal teli dobozt. Steinbeck volt az egyik kedvencem. Tetszett a közvetlen, nesze stílusa, és felismertem az erős kötődését Kaliforniához.

Gyakoroltam a csillagászati navigációt is apámmal. Ez a GPS előtti időkben volt. Volt egy műholdas navigációs egységünk, a mai GPS készülékek előfutára, de azzal tizenkét órát kellett várni, hogy fölénk érjen egy műhold és megállapíthassuk a helyzetünket. Ezért a navigáció zömét az ódivatú módon csináltuk: csillagászati megfigyeléssel és közvetlen helyszámítással.

Harminc tengeren töltött nap után kikötöttünk Hiva Oán, a félreeső Marquises-szigetek egyik legnagyobb (azaz, elég apró) szigetén. A szinte összefüggő felhőtakaróba burkolózott Marquises-szigetek pompásan emelkedik ki a Csendes-óceánból a Hawaii-szigetlánc északi partjához hasonló megjelenéssel. A helyi kikötő gyönyörű volt a pazar fekete homokos partjaival, és magasan a távoli sziklákon vízesések panorámájával. Gauguin itt töltötte az utolsó éveit, ugyanúgy, mint Jacques Brel, a belga énekes-dalszerző. Herman Melville és Robert Louis Stevenson egyaránt írt Hiva Oán tett látogatás által inspirált könyveket.

Lehorgonyoztuk az *Agiót* egy öbölben és partra vittünk egy kis csónakot. Az embereknek az életmódja, akikkel talákoztunk, egyszerre volt bámulatos és nevetséges számomra: nagyon primitív, zsúptetős kunyhókban laktak – és vadiúj Toyota négykerék-meghajtásúakat vezettek, a francia kormány által segélyezve.

Hiva Oán találkoztam egy lánnyal, akit soha nem fogok elfelejteni. Sosem tudtam a nevét; teljes nyelvi akadály volt kettőnk között. De valahogy csak boldogultunk. Hosszú sétákat tettünk a legklasszabb trópusi tájban a legelképesztőbb vízesések mellett, és bármilyen gyönyörű volt is a környezet, ő még inkább az volt. Álombéli volt. Soha nem próbálkoztam nála semmivel, még csak meg sem csókoltam soha, de miután elmentünk, nagyon hiányzott. Persze tudtam, hogy nem maradhattunk ott, és hogy nem apám hibája volt, hogy elmentünk, de mégis utáltam, és ez tovább szította a neheztelés tüzét, ami már égett.

Az utunknak addig a pontjáig apámnak meg nekem egyre súlyosbodó nézeteltéréseink voltak a hajózással kapcsolatban. Eddig ezek jobbára csekélységek voltak – de készültek megváltozni a dolgok.

A nyílt tengeren nem volt ez olyan rossz. Amikor egyenesen hajózol egy irányba, igazából csak annyi dolgod van, hogy helyzetpontokat mérsz be és ellenőrzöd a menetirányodat. De valahányszor szárazföld közelébe értünk, és főleg, amikor parti menti vízi utakon való navigációról volt szó, mi ketten elkezdtünk összezördülni. Több beleszólást akartam abba, ahogy a hajót irányítottuk. Úgy éreztem, ki kellett volna kérnie a véleményemet. Ekkor már sok tapasztalatom volt a part menti navigációban.

– Nem vagyok kezdő – mondtam –, tudom, mit csinállok.

A Dél-Csendes-óceánon a mélyvízi zátonyok természete miatt megszokott két horgonyt vetni. Először kivetsz egy orrhorgonyt, aztán kidobsz hátul egy tathorgonyt és szorosan rögzíted a hajót. Apám mindkét horgonynak egy CQR-nek nevezett horgonytípust használt, amit a Seattle-i, kaliforniai és mexikói hajózásai zömében alkalmazott. A CQR egy eke típusú horgony, ami kiváló munkát végez homokos, agyagos vagy iszapos fenekeken, de sziklás fenékhez vagy korallzátonyhoz nem a legjobb választás.

Volt egy többcélú Bruce horgonyunk is, amit a bűvár hajón töltött időm során újtottam, és ez volt az a horgony, amit favorizáltam. A Bruce-t arra tervezték, hogy tengerfenék-szerkezetek számos formáján működjön. Az erős megbízhatósága miatt ez a választás a legtöbb kereskedelmi hajón. A Bruce

meg én jól ismertük egymást, a bűvár hajón dolgozás első napjaiig visszamenően; igazából ez volt az oka sok olyan hajnali kettős ébresztőnek. Az a tetves Bruce horgony *mindent* erősen megfogott.

– Nézd – mondtam –, egy korallzátonyban vagyunk. Tudom, hogy néz ki a víz alatti topográfia itt, Apa, bűvár vagyok. Van fogalmad arról, hány elakadt horgonnyal volt dolgom? Bízz bennem, a Bruce-ra van szükségünk az orrban.

Apám nem így látta.

– Csak egy kapitány van ezen a hajón – mondta –, és tudod, ki az.

Nagyon csalódott voltam. Ugyanakkor öntelt okostojás voltam az egész dologgal kapcsolatban. Tisztában voltam vele, hogy a saját magatartásom nem sokat segített az ötlet elfogadtatásának, de megmakacsoltam magam. A szüleim nem tudták megakadályozni, hogy ordítsak, ahogy a torkomon kifér, amikor kéthetes voltam, és tizenhatként azt hiszem, nem lettem sokkal könnyebben meggyőzhető.

Azon az első kikötői éjszakán kivetettük az orr- és tathorgonyunkat, ismét két CQR-t. A kettő közül az orr a fontosabb – és amikor másnap reggel felébredtünk, örömmel láttam, hogy az óceán fenekén vonszoltuk az orrhorgonyt és majdnem partra futtattuk a hajónkat. Alig vártam, hogy apám orra alá dörgöljem, milyen hasznavehetetlen szar volt az a tetves CQR. Ugyanígyen jól ki lett fejtve ez a mellékes rész: milyen ellenszenves pöcs voltam.

Valahányszor vitatkoztunk, a húgom a szobájába ment, hogy elmeneküljön a feszültség elől, míg anyám próbált béketeremtő lenni. Persze az apám oldalára állt, de aztán később titokban eljött a kabinomba, leült velem, és azt mondta:

– Brandon, le kell csillapodnod. Tudom, hogy sok tapasztalatod van, de ez az apád hajója.

Rázúdítottam a csalódottságomat, és ő megértett és próbálta megakadályozni, hogy a helyzet elfajuljon. Egy ideig sikerült neki.

Az utunk folytatódott a szigetlánc maradvány részén keresztül a Marquises fő északi szigetéhez, Nuku Hivához, aztán a Tuamotu-szigetcsoporthoz, atollok egy sorához, melyek a világ legnagyobb atoll-láncát alkotják. Egész idő alatt

tovább vitatkoztunk apámmal. Mire befutottunk Papeete-be, Tahiti székhelyébe, a csúnyán elmérgesedett a helyzet.

Nem emlékszem, mit mondtam, amit végül megelegelt, de akármi is volt az, véget vetett nem csak a családommal közös hajózásomnak, hanem a családommal közös életemnek is. Apám hirtelen elkapott a tarkómnál fogva, a keze ökölbe szorult és meglendülni készült, mindketten ordítottunk egymással. Istenem, gondolta anyám, *péppé fogja verni Brandont*. Nem ütött meg, de mindketten tudtuk, hogy olyan helyzetbe fogunk kerülni, amilyenbe egyikünk sem akart. Elértük azt a pontot, ahonnan nem volt visszaút. Egyikünknek mennie kell – és az nem ő lesz. Miközben anyám és a húgom szomorúan és hitetlenkedve jajgattak, apám kidobott a hajóból.

Nem fizikailag hajított ki. Csak megmondta, hogy csomagoljak és keressek fuvar egy másik hajón az általam választott úti céllal. Komolyan gondolta.

Mielőtt feleszméltem, végleg otthagytam az *Agiót* – és egyedül voltam a Déli-Csendes-óceán közepén.